

La gran Tortosa del meu cor!

Arreu del món no hi és que tant me plague
Com este «raconets» qu'és diu Tortosa,
La pàtria del meu cor, que yo idolatro:
Que, havent-me sigut brés, serà ma fossa.

En bon hora que uns atres preferixquen
Lo «rafa!» del seu poble, i que s'el vullguen
En amor preferent, com yo a Tortosa,
Yo respecto'l seu dret inquestionable,
Respectable com és dret de Natura.

Dixeu-me a mi idolatrar Tortosa
Que, apart de Déu, cap cosa al món podria
Omplir lo buit del cor, l'anhel de l'ànima.
Tot me complau lo de Tortosa amada:
Lo cel blau que l'envolta, lo paissatge
Dolç i suau que al Paradís se sembla,
Al punt que besa'l sol monts i vallades,
Mentres a mils reflen armoniosos
los bells cantors alats, a tall d'orquestra,
Aquí l'aire és més pur: que l'embalsama
La flor del taronger i la ginesta,
L'espigol i'l romé, clavells i roses.
Aquí l'aigua és més pura, perquè brota
Del Montcaro sagrat, palau de Muses.
Aquí ls fruits més sabrosos, que'ls endolça
La vigòria sucral de dolça terra.
Aquí la Deua d'Abundància reina
I ofereix a bondó sobrats queviures,
Que'ls pobles no tan rics, de fet enveïgen.

Aquí la vida té'ls encants de ditxa
Que sols poden goïjar pobles selectes.

Fa aquí de bon morir, salvoconduite
Com té'l bon tortosí de la gran Mare,
Que en lo llag de la Cinta al Cel prepara
Un sitial d'honor i benauransa.

*

Tal és Tortosa, comprendreu h'era
Si està justificat tant d'entusiasme
Com brolla del meu cor, quan d'ella parlo.
No m'en sabria estar: ¿quin fill podria
Silenciar d'una Mare les grandeses?

¿Qui podria enmudir quan les Històries
Arreu pregonen immortals ses gestes?
¿Qui tan apàtic és que'l tan esplèndit
I tortosí espectacle del vall de l'Ebre,
Plè de jardins en flor i gentils hortes,
No admirés, boquiobert, com un prodigi
De llum, i de ufanor i de alegria?

¿Qui tan fred de sentit imaginar-se
Podria que en presència de les nostres
Ufanoses bel·leses tortosines,
Pomells de flors i carn de llet nevada,
Galtes rosades i ulls de bella Aurora,
Peus de deeses, caminar de reïnes,
No faria homenatge, com si Venus
Comparegués ideal a nostra vista?
¿Qui dels varons podria de Tortosa
No admirar lo seny, la gentilesa,
Lo bell parlar i'l noble cor sensible?

Bescanteu-me, si us plau, de passió víctima,
D'il·lusió tortosina... ¡allà vatros!
Però deixeu qu'estime yo a Tortosa,
Deixeu-me-la estimar, que amor és vida,
¡i doneu ja per mort qui no l'estima!

I ¿qu'è'm podrieu objectar, què taques,
Com en lo Sol, fosqueïgen a Tortosa?
¿Què més dir-me podrieu; que arrastrant-se
Tortosins sol haver que, extraviant-se

Pels caminals de la maldat, provoquen
De la Mare Tortosa amargues llàgrimes?

Dolorós és això; més no oblidésseu,
Que del fosc fondo d'eixe quadro brillen,
Com estels en lo Cel, a millerades,
Los fills il·lustres, les matrones santes
Que honor i glòria eterna
Són i scràn de l'immortal Tortosa.

Corona és ésta tan brillant, tan pura,
Que arrebatat-li mai podrà l'enveja,
Ni l'Història podrà mai discutir-li.
Molt lluny d'això! pervindre li prepara
Mèrits nous, noves glòries, més grandeses
Que al Firmament poguéssim comparar-les
Quan infinites brillen les estrelles;
Com los granets d'arena
Que en incontable multitud allombren
Les solejades platges tortosines.

Així veig lo pervindre de Tortosa,
Així serà, si'ls tortosins no obliden
Los deures que mos lliguen a la Mare;
Los llaços que mos lliguen a la Cinta;

Si de vista no perden que Tortosa,
Si va ser gran en temps passats, la causa
Atribuït-se no pot, sinó a que sempre
Fidel va ser a la consigna triple
de Fe, Treball i Amor, com un programa
De redempció, secret de sa grandesa.

Tortosa serà això, que Déu als pobles
Que a sé models té destinats, los obri
Eixe camí de llum, de seny, de força,
Que a Tortosa ha fet gran en passats sigles,
I més gran la farà en los per vindre.
¡Així sigue, Déu meu, yo t'ho suplico!
¡Oh Verge de la Cinta, t'ho demano!

ENRIC BAYERRI